

Metody wyceny aktywów i pasywów oraz ustalania wyniku finansowego.

Aktywa i pasywa jednostki wycenia się nie rzadziej niż na dzień bilansowy. Wyceny dokonuje się według zasad określonych w przepisach ustawy o rachunkowości, z uwzględnieniem przepisów ustawy o finansach publicznych oraz przepisów rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 13 września 2017 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości oraz planów kont dla budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego, jednostek budżetowych, samorządowych zakładów budżetowych oraz państwowych jednostek budżetowych mających siedzibę poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

Obowiązujące zasady wyceny:

1. Środki trwałe oraz wartości niematerialne i prawne w zależności od tego, w jaki sposób zostały przyjęte do użytkowania, wycenia się:

- w przypadku zakupu lub wytworzenia we własnym zakresie - według cen nabycia lub kosztów wytworzenia, lub według wyceny dokonanej przez rzeczoznawcę (w przypadku trudności z ustaleniem kosztu wytworzenia),
- w przypadku nabycia w drodze spadku lub darowizny – według wartości rynkowej z dnia nabycia,
- w przypadku nieodpłatnego otrzymania środków trwałych stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego na podstawie decyzji właściwego organu - według wartości określonej w tej decyzji.
- w przypadku ujawnienia w trakcie inwentaryzacji – według posiadanych dokumentów z uwzględnieniem zużycia, a w przypadku ich braku według wartości godziwej.

Na dzień bilansowy środki trwałe i wartości niematerialne i prawne wycenia się w wartości, w jakiej aktywa te zostały przyjęte do ewidencji, pomniejszonej o odpisy amortyzacyjne lub umorzeniowe.

2. Dla środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych oraz środków trwałych w budowie nie dokonuje się odpisów z tytułu trwałej utraty wartości.

3. Środki trwałe w budowie wycenia się na dzień bilansowy w wysokości ogółu kosztów pozostających w bezpośrednim związku z ich nabyciem lub wytworzeniem.

4. Należności i zobowiązania na dzień powstania ujmuje się w księgach rachunkowych w wartości nominalnej. Nie rzadziej niż na dzień bilansowy należności wycenia się w kwocie wymaganej

zapłaty, z zachowaniem zasady ostrożności, natomiast zobowiązania wycenia się w kwocie wymaganej zapłaty.

5. Wartość należności aktualizuje się uwzględniając stopień prawdopodobieństwa ich zapłaty poprzez dokonanie odpisu aktualizującego, w odniesieniu do:

1) należności od dłużników postawionych w stan likwidacji lub w stan upadłości oraz w stosunku do których zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne lub został złożony wniosek o zatwierdzenie układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu - do wysokości należności nieobjętej gwarancją lub innym zabezpieczeniem należności, zgłoszonej likwidatorowi lub sędziemu-komisarzowi w postępowaniu upadłościowym lub umieszczonej w spisie wierzytelności w postępowaniu restrukturyzacyjnym,

2) należności od dłużników w przypadku oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości, jeżeli majątek dłużnika nie wystarcza lub jedynie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego - w pełnej wysokości należności,

3) należności kwestionowanych przez dłużników oraz z których zapłatą dłużnik zalega, a według oceny sytuacji majątkowej i finansowej dłużnika spłata należności w umownej kwocie nie jest prawdopodobna - do wysokości niepokrytej gwarancją lub innym zabezpieczeniem należności;

4) należności stanowiących równowartość kwot podwyższających należności, w stosunku do których uprzednio dokonano odpisu aktualizującego - w wysokości tych kwot, do czasu ich otrzymania lub odpisania,

5) należności przeterminowanych lub nieprzeterminowanych o znacznym stopniu prawdopodobieństwa nieściągalności, w przypadkach uzasadnionych rodzajem prowadzonej działalności lub strukturą odbiorców - w wysokości wiarygodnie oszacowanej kwoty odpisu, w tym także ogólnego, na nieściągalne należności.

Odpisów aktualizujących wartość należności dokonuje się nie później niż na dzień bilansowy.

Odpisu aktualizującego należności określonych w ust 5 pkt 1-4 dokonuje się indywidualnie dla poszczególnych należności w oparciu o przeprowadzoną analizę sytuacji poszczególnych dłużników na podstawie posiadanej dokumentacji z prowadzonej egzekucji zaległości lub innych dokumentów uzasadniających dokonanie odpisu.

W przypadku braku informacji o sytuacji finansowej i majątkowej dłużnika wysokość odpisu aktualizującego ustala się poprzez zakwalifikowanie należności wymagalnej do przedziału czasowego zalegania z płatnością liczonego według roku obrotowego, w którym należności stała się wymagalna. Przedziałom czasowym przypisane są stawki procentowe odpisów aktualizujących wycenę należności według podanych niżej wartości procentowych:

1) dla należności, które stały się wymagalne w roku obrotowym, za które sporządzane jest sprawozdanie finansowe - bez odpisu aktualizującego;

- 2) dla należności, które stały się wymagalne w roku obrotowym, poprzedzającym rok obrotowy, za które sporządzane jest sprawozdanie finansowe - odpis aktualizujący w wysokości 50 %;
- 3) dla należności, które stały się wymagalne w okresach wcześniejszych, niż okresy wymienione w punkcie 1 i 2 - odpis aktualizujący w wysokości 100 %.

Wycenę bilansową należności należy zakończyć do 20 marca każdego roku obrotowego. Odpisy aktualizujące (indywidualne) wartość należności powinny uwzględniać również te zdarzenia i przesłanki, które wystąpiły po dniu bilansowym, przed terminem 20 marca każdego roku obrotowego (np. śmierć dłużnika, ogłoszenie upadłości przez dłużnika). Odpisy aktualizujące wartość należności zalicza się odpowiednio do pozostałych kosztów operacyjnych lub do kosztów finansowych - w zależności od rodzaju należności, której dotyczy odpis aktualizujący. Odpisy aktualizujące wartość należności dotyczących rozchodów budżetu zalicza się do wyników na pozostałych operacjach niekasowych. Nie dokonuje się odpisów aktualizujących indywidualnych od należności zabezpieczonych hipoteką, zastawem, lub gwarancją ubezpieczeniową. Należności zapłacone po ostatnim dniu roku obrotowego, a przed 20 marca następnego roku obrotowego, nie podlegają aktualizacji wyceny. W przypadku ustania przyczyny, dla której dokonano odpisu aktualizującego indywidualnego wartość aktywów, równowartość całości dokonanego odpisu aktualizującego zwiększa wartość danego składnika aktywów i podlega zaliczeniu odpowiednio do pozostałych przychodów operacyjnych (należność główna) lub przychodów finansowych (należność odsetkowa). Rozwiązanie dokonanych wcześniej odpisów aktualizujących dokonywane jest wyłącznie w odniesieniu do odpisów aktualizujących indywidualnych i nie ma zastosowania do odpisów aktualizujących ogólnych. Kwoty odpisów aktualizujących ogólnych ustalonych na ostatni dzień każdego roku obrotowego podlegają korekcie minus, lub korekcie plus w zależności od kwoty odpisów oszacowanych na ostatni dzień każdego kolejnego roku obrotowego. Zwiększenie kwoty odpisu ogólnego na należności główną dokonywane jest zapisem Wn 761 Ma 290, zaś zmniejszenie kwoty odpisu ogólnego na należność główną dokonywane jest zapisem Wn 290 Ma 760. Zwiększenie kwoty odpisu ogólnego na należności z tytułu odsetek dokonywana jest zapisem Wn 751 Ma 290, zaś zmniejszenie kwoty odpisu ogólnego na należność z tytułu odsetek dokonywane jest zapisem Wn 290 Ma 750.

6. Odsetki od należności i zobowiązań, w tym również tych, do których stosuje się przepisy dotyczące zobowiązań podatkowych, ujmuje się w księgach rachunkowych w momencie ich zapłaty, lecz nie później niż pod datą ostatniego dnia kwartału w wysokości odsetek należnych na koniec tego kwartału.

7. Należności i zobowiązania oraz inne składniki aktywów i pasywów wyrażone w walutach obcych wycenia się nie później niż na koniec kwartału, według zasad obowiązujących na dzień bilansowy, tj. po średnim kursie ustalonym dla danej waluty przez Narodowy Bank Polski na ten dzień.

8. Rzeczowe składniki aktywów obrotowych wycenia się według cen nabycia lub kosztów wytworzenia. Jednostka nie prowadzi obrotu materiałowego. Zakupione materiały bezpośrednio po zakupie odnoszone są w koszty jednostki. Materiały biurowe i paliwo w bakach samochodów służbowych i samochodach OSP uznaje się za zużyte w momencie wydania do użytkowania.

9. Kapitały (fundusze) własne, z wyjątkiem udziałów (akcji) własnych oraz pozostałe aktywa (w tym środki pieniężne) i pasywa na dzień bilansowy wycenia się w wartości nominalnej.

10. Jednostka nie dokonuje biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów wynikających z obowiązku wykonania przyszłych świadczeń na rzecz pracowników, w tym świadczeń emerytalnych.

Ustalanie wyniku finansowego:

W jednostce budżetowej (Urząd Miejski).

1. Wynik finansowy jednostki budżetowej ustalany jest zgodnie z wariantem porównawczym rachunku zysków i strat na koncie 860 "Wynik finansowy".

2. Wynik finansowy ustala się na dzień 31 grudnia danego roku obrotowego.

3. Ewidencja kosztów działalności podstawowej prowadzona jest w zespole 4 "Koszty według rodzajów i ich rozliczenia".

4. Na wynik finansowy Urzędu Miejskiego składają się:

a/ wynik z działalności podstawowej,

b/ wynik z działalności operacyjnej,

W Organie jednostki samorządu terytorialnego.

W oparciu o ewidencję księgową Organu ustala się na koniec roku obrotowego:

a/ wynik wykonania budżetu (niedobór lub nadwyżka budżetu),

BURMISTRZ
mgr Dorota Łukomska

Z up. Skarbnika Gminy

mgr Marianna Salata